

Kaj pri vas tudi čakate?

O skupini študentk prostovoljk z Univerze za tretje življenjsko obdobje in njihovih punčkah iz cunj, pa o radostnih otrocih in odraslih, ki punčke posvojijo

Pika Nogavička, Katarinca, Mojca, Živa, Jana, Pika so punčke, ki so že ugledale luč v skupini prostovoljk »**Punčke iz cunj**« in so že v objemu svojih družin posvojiteljic. Druge družine še čakajo svoje punčke, kajti, veste, otroka ne more posvojiti vsak! Imeti mora široko srce.

Plod sodelovanja treh organizacij

Skupina, ki se imenuje kar po svojih stvaritvah »**Punčke iz cunj**«, je nastala pred približno tremi leti in je plod sodelovanja **UNICEF** in **Univerze za tretje življenjsko obdobje**, pa tudi četrtne skupnosti v Štefanovi ulici, kjer je skupina prostovoljk našla prijazno zavetje. V tej skupini se srečujejo oni, ki so »pridni, sposobni in vztrajni«. Ja, veliko vztrajnosti je potrebno, pa tudi človek se ne sme ustrašiti! V Štefanovi ulici se srečujejo le enkrat na teden in ostanejo skupaj tri ure ali nekaj takega. Dovolj, da izmenjajo misli, vtise. A pomembno je delo, ki ga opravljajo med enim in drugim srečanjem, doma, v domačem okolju. Pa ne le delo! Pomembno je o punčkah razmišljati, zmeraj in povsod. Razumljivo, saj punčka ni blago, ni punčka, ki nastane v tovarni in konča na trgovinski polici. Nemalokrat tako njene »matere« zanese pot v to ali ono galerijo, kjer se ob opazovanju portretov utrne zamisel. Pa tudi študij umetnostne zgodovine pri tem pomaga. So pa zato nekatere punčke videti kot meščanska dekleta iz devetnajstega stoletja v čipkastih, visoko zapetih bluzah, druge spet, pa so bolj današnje in so si nadele kavbojke.

Pomembna je podpora domačih in bližnjih

»Pomembno je, da nas družina pri delu podpre«, se strinjajo članice skupine.« V moji družini so vsi okrog mene, a ponekod se zgodi, da tudi niso«, pravi temnolasa gospa. »Mislijo, da bi bilo vredneje, če bi se babi učila računalništva, tujih jezikov, zgodovine. To bi bilo vredneje«. Drugod spet so si »matere« punčk pridobile veliko navdušenih sodelavcev v

družini. Ti zbirajo imena iz koledarja in knjižnih del, pišejo vabila za razstave in jih oblikujejo na računalniku, zbirajo blago za punčke, pridejo na razstave. Razumejo pomen in bogastvo prostovoljstva. »Nekoč so nekje v nekem časopisu zapisali, da darujemo čas za ustvarjanje teh punčk«, je povedala **Regina**. »Saj so nedvomno hoteli dobro, a to je tako pomanjkljivo rečeno. Mislim, da darujemo veliko več, pa tudi veliko več dobimo, kot bi si kdo mislil«, saj takšna je narava prostovoljnega dela.

Nekatere punčke so tudi drugih ras

To niso punčke, kot jih lahko kupimo na policah trgovin. Vsaka je drugačna. »Nekoč sem hotela narediti dvojčiči« je povedala temnolasa gospa, »pa ni in ni šlo«. Tudi v tem je dokaz, da so punčke kot pravi otroci, ki jim starši ob rojstvu dajo ime v mislih na njihovo prihodnost. Tudi punčke imajo prihodnost; posvojijo jih oni, ki se udeležijo prodajne razstave in so v zameno pripravljeni odšteti denar, s katerim UNICEF podpre otroke v stiski, v manj razvitih državah. Morda so tudi zato nekatere deklice drugih ras. Veliko je črnk, ki so črne kot zamorke. Nekaj je deklic, ki imajo oči ozko priprte in naj bi bile rumene rase. Tudi nekaj indijskih deklic se je že znašlo na mizah svojih stvariteljic.

Na prodajnih razstavah, ki jih članice skupine pripravijo kar same- tudi pecivo napečejo in mize pripravijo- pa goste sprejemajo in na vprašanja novinarjev in politikov odgovarjajo. Takrat, na teh razstavah, punčke že dodobra odrastejo in odidejo v družine, kjer jih otroci in odrasli pričakajo odprtih rok. » Samo 15 evrov imam« je rekel deček in se zastrmel v deklico preoblečeno v princa, »a očka mi bo dal še pet evrov s prihodnjo žepnino. Takrat pridem, takrat bo moja«. » Naša Katarinca lepo napreduje« je napisala na razglednico deklica iz Velenja«. Punčke res niso blago s trgovinskih polic! Njihove »matere« se s posvojitelji tudi dopisujejo in ob koncu leta nemalokrat med »materami« in posvojitelji zakrožijo čestitke.

Nekatere znajo več, druge manj, vse skupaj znajo ogromno

»Ko sem prišla v skupino in sem si ogledala nekatere punčke, sem bila prepričana, da tega pa res ne bi zmogla narediti, takšnele punčke« je rekla svetlolasa gospa. A **Regina**, ki je nekakšna neformalna mentorica v skupini, ima spretno prste in hitro pokaže: Vzameš

takole, izrežeš, nabereš, narediš ježa...« Znanje pridobivajo vse članice, a ga tudi darujejo druga drugi, ga zlagajo skupaj. Ena zna narediti copatke za punčko, druga nekaj drugega. Vse skupaj naredijo punčko, veliko punčk, čeprav je za to, da punčko naredijo potrebno veliko ur, vsaj teden dni, če je nekdo že postal spreten pri tem delu. Neka druga članica skupine pravi: »Naredila sem punčke, a želim si le eno, da bi jih moja pokojna mama lahko videla«. Včasih je namreč za gospo veljalo, da tega ne bi znala in zmogla, zdaj zmore. Mama bi bila vesela.

V Velenju na Pikinem festivalu, na proslavi v šoli ob Plečnikovem dnevu

Punčke kaj kmalu svoje »matere« popeljejo v svet. Regino so povabili na Pikin festival, pa na šolo Prežihovega Voranca in drugam... V tem je tudi velika prednost prostovoljnega dela. Z delom se širi socialno omrežje, prihajajo vabila, odpirajo se srca.

Doc. dr. Dušana Findeisen